

ΤΑ ΔΩΔΑΝΑΤΑ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

TOU KAROYOU
NTIKENΣ

KOPPEΡΕΦΙΛΝΤ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — «Ο Δαυΐδ Κόππερφιλντ διηγεῖται τὴν παιδική του ήλικια, τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του καὶ τὴν εὐτυχισμένη ζωὴ του κατόπιν κοντὰ στὴ μητέρα του καὶ στὴν ἀγαπημένη του υπηρέτρια, τὴν Πέγκοττο. Μά, τὴν εὐτυχία του τὴν ταράζει ἡ ἐμφάνισις ἐνὸς τρίτου προσώπου τοῦ κ. Μύρστον, ὁ ὅποιος ἐρωτοτροπεῖ μὲ τὴν κ. Κόππερφιλντ. Μιὰ μέρα, ἡ Πέγκοττο παίρνει τὸν μικρὸ Δαυΐδ, γιὰ νὰ πάνε στὸ χωριό της, τὸ παραθάλασσιο Γυάρμουθ.

Ἐκεῖ, ὁ Δαυΐδ περιάλλει εὐχάριστα καμμιὰ δεκαπενταριὰ μέρες. Μά στὸν γυρισμό του στὸ σπίτι του δρίσκει τὴ μητέρα του παντρεμένη μὲ τὸν κ. Μύρστον καὶ ὅλα ἀλλαγμένα σ' αὐτό. Ὁ κ. Μύρστον δείχνεται εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς σκληρὸς καὶ κακὸς πρὸς τὸν γιο τῆς συζύγου του. Τὸν βασανίζει, τὸν δέρνει, τὸν κρατάει σὲ ἀπόστασι ἀπὸ τὴ μητέρα του καὶ στὸ τέλος ἀποφασίζει νὰ τὸν στείλῃ ἐσωτερικὸ σ' ἔνα λύκειο, κοντὰ στὸ Λονδίνο. Ὁ Δαυΐδ, περίλυπος καὶ ουντριμένος, ἀποχαιρετᾷ τὴν μητέρα του καὶ φεύγει γιὰ τὸ σχολεῖο τὸ λύκειο Σαλέμ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ αὐλὴ τοῦ σχολείου ἦταν ἔνας γυμνὸς χῶρος ἀπέναντι στὶς κουζίνες. Ἐκεῖ μ' ἔθγαζαν νὰ κάνω τ' ἀναγκαστικά μου διαλείμματα. Ἔτσι ἥξερα ὅτι ὅλοι οἱ ὑπηρέτες διάβαζαν τὴν ἐπιγραφή μου, ὅπως τὴ διάβαζε κι' ὁ ψωμᾶς κι' ὁ χασάπης κι' ὅλοι ὅσοι μπαινόθγαιναν στὴν αὐλὴ αὐτῆς. Ἐκεῦνο ὅμως ποὺ μὲ θασάνιζε, ἦταν ἡ ἰδέα: τί γέλια θάκαναν μαζύ μου οἱ ὄλλοι μαθηταί, ὅταν θὰ γύριζαν ἀπὸ τὶς διακοπές. Φανταζόμουν ὅτι θὰ μὲ περικύκλωναν καὶ θ' ἀρχίζαν νὰ τραγουδᾶν ὅλοι μὲ μιὰ φωνή: «Προσοχή! Δαγκάνει!»

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴν ἔθλεπα, κάθε νύχτα, λογῆς-λογῆς ὅνειρα: ἔθλεπα ὅτι δρισκόμουν πάλι κοντὰ στὴ μητέρα μου, ἥ ὅτι πήγαινα νὰ δῶ τὸν κ. Πέγκοττο στὸ Γυάρμουθ ἥ ὅτι ταξίδευα μὲ τὸ λεωφορεῖο. Σ' ὅλα μου αὐτὰ τὰ ὅνειρα ὅμως ἔθλεπα τοὺς ἀνθρώπους ν' ἀνοίγουν τὰ μάτια τους διάπλατα καὶ νὰ κυττάζουν σαστισμένα τὴν ἐπιγραφή μου.

Κάθε μέρα, ἔπρεπε νὰ κάνω πολλὰ θέματα, τὰ ὅποια μοῦ ἔδινε ὁ κ. Μέλ. Μά, καθὼς οὔτε ὁ κ. Μύρστον, οὔτε ἡ ἀδελφή του ἦταν πειὰ ἐκεῖ, τάχγαζα πέρυ πολὺ καλά. Κάθε τόσο ἔκανα καὶ γυμναστική, ὑπὸ τὴν ἐπίθλεψι τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ ξύλινο πόδι. Θυμάμαι ἀκόμα, σὰν νὰ ἡμουν μόλις χθὲς ἐκεῖ, τὸ ύγρο χῶμα γύρω ἀπὸ τὸ σχολεῖο, τὶς σπασμένες καὶ πρασινισμένες πλάκες τῆς αὐλῆς, τὴν παληὰ δρύσιν ἀπὸ τὴν ὄποια κυλοῦσε στάλα-στάλα τὸ νερό καὶ τὰ πένθιμα δέντρα ποὺ φαινόντουσαν σὰν νᾶχαν δεχτῆ περισσότερη δροσιά παρὰ φῶς ἀπὸ τὸν ήλιο.

Στὴ μιὰ ἡ ὥρα, ὁ κ. Μέλ κ' ἔγω ἔτρωγαμε στὴν ἀκρη τοῦ ἀπέραντου ἑστιατορίου ποὺ ἦταν γεμάτο τραπέζια ἀπὸ λευκοκόκκινο καὶ ποὺ μύριζε κνίσσα. «Υστερα ἀρχίζαμε πάλι τὴ μελέτη ποὺ θαστούσε ὡς τὴν ὥρα τοῦ τουγιοῦ. Ὁ κ. Μέλ ἔπαιρνε τὸ τσάι του σ' ἔνα γαλάζιο φλυτζάνι κ' ἔγω σ' ἔνα τενεκεδένιο κύπελλο.

«Ολὴ τὴν ἡμέρα, ὡς τὶς ἔφτὰ καὶ τὶς ὁχτὼ τὸ δράδυ, ὁ κ. Μέλ, θρονιασμένος στὴν ἔδρα του, ἐργαζόταν ἀδιάκοπα, φτιάχνοντας — ὅπως ἀνακαλυψα ἀργότερα, — τοὺς ἐλέγχους τῆς προηγουμένης τριμηνίας. Τὸ δράδυ, δταγ τελείωνε τὴν ἐργασία του, ἔπαιρνε τὸ φλάσιο του καὶ φυσοῦσε σ' αὐτὸ τόση ὥρα, ὡστε περίμενα νὰ δῶ καὶ τὸν ἴδιο νὰ περνά στὸ ὄργανό του ἀπὸ τὴν μιὰ τρύπα του καὶ νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὴν ἀλλη.

Ξαναθλέπω τὸν ἔκανο μου παιδάκι, μέσα στὴ μισοσκότειν σάλλι, μὲ τὸ κεφάλι μου χωμένο μέσα στὰ χέρια μου, ν' ἀκούω τὴν παραπονετικὴ μουσικὴ τοῦ κ. Μέλ. «Εφαντα νὰ δρῶ σ' αὐτὴν τὴν ἥχη τῶν γνωρίμων κι' ἀγαπημένων θορύβων τοῦ σπιτιοῦ μας καὶ τὸ σφύριγμα τοῦ ἀνέμου στὴν ἀκρυγιαλία τοῦ Γυάρμουθ, κ' ἔνοιωθα τὸν ἔκανο μου δλομόναχο καὶ παντέρημο.

Ξαναθλέπω τὸν ἔκανο μου τὴν ὥρα ποὺ διέσχιζα τὶς ἔρημες αἴθουσες τοῦ λυκείου γιὰ νὰ πάω νὰ κοιμηθῶ. Μόλις ἔφθανα στὸ κρεβ-

βάτι μου, καθόμουν σ' αὐτὸ κι' ἀρχίζα νὰ κλαίω γιατὶ δὲν εἶχα κοντά μου τὴν Πέγκοττο νὰ μὲ παρηγορήσῃ..

Ξαναθλέπω τὸν ἔκανο μου τὴν ὥρα ποὺ κατέβαινα ἀπὸ τὸ ὑπνωτήριο, τὸ πρωί. Ἀνάμεσα ἀπὸ ἔνα παράθυρο τῆς σκάλας πούμπιαζε μὲ πολεμίστρα, ἔθλεπα τὴν καμπάνα τοῦ σχολείου κρεμασμένη στὴν κορυφὴ ἐνὸς τούχου μ' ἔναν ἀνεμοδείχτη ἀπὸ πάνω τῆς, κ' ἔτρεμα προκαταβολικά, ἀναλογιζόμενος τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ καμπάνα αὐτὴ θὰ καλοῦσε γιὰ τὸ μάθημα τὸν διευθυντή κ. Κρίκλ καὶ ὅλο τὸ κοπάδι τῶν μαθητῶν.

Γιὰ τὴν ὥρα, ὁ κ. Μέλ δὲν μοῦ μιλοῦσε καθόλου, μὰ δὲν ἦταν αὐστηρὸς μαζύ μου. Μοῦ φαίνεται πῶς μολονότι δὲν λέγαμε τίποτε, κρατούσαμε συντροφιὰ ὁ ἔνας στὸν ἄλλο. Ξέχασα νὰ γράψω ἔδω, ὅτι ὁ κ. Μέλ μιλοῦσε συχνά μόνος του κι' ὅτι στὶς στιγμές αὐτές, ἔσφιγγε τὶς γροθιές του, ἔκανε γκριμάτσες, ἔτριζε τὰ δόντια του καὶ τραβοῦσε τὰ μαλλιά του. Στὴν ἀρχὴ τὸ ἀλλόκοτα αὐτὰ φερούματά του μὲ τρόμαζαν, μὰ δὲν ἄργησα νὰ τὰ συνηθίσω.

VI

Εἶχε περάσει ἔνας μήνας πάνω κάτω, ἀφ' ὅτου ἔκανα τὴ ζωὴ αὐτῆς, ὅταν μιὰ μέρα, ὁ ἀνθρωπὸς μὲ τὸ ξύλινο πόδι ἀφῆσε νὰ τρέχῃ κουτσαίνοντας ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ στὴν ἄλλη κρατῶντας μιὰ σκούπα κ' ἔναν κυυθρᾶ νερό. Ἔκανε γενικὴ καθαρότητα, πρᾶγμα ποὺ μοῦ ἔδωσε νὰ καταλάθω, ὅτι δὲν διευθυντής κ. Κρίκλ θὰ ξαναγύριζε.

Δὲν εἶχα γελαστή, γιατὶ τὴν ἄλλη μέρα ὁ κ. Μέλ μὲ πληροφόρησε ὅτι ὁ κ. Κρίκλ ἔφτανε τὸ δράδυ. Μετὰ τὸ τούτο, ἔμαθα πῶς εἶχε φύξει. Καὶ πρὶν πάω νὰ κοιμηθῶ, ὁ ἀνθρωπὸς μὲ τὸ ξύλινο πόδι ἦρθε νὰ μὲ πάρη, γιὰ νὰ μὲ παρουσιάσῃ μπροστά του.

Τὸ διαμέρισμα τοῦ οἰκήματος, στὸ ὅποιο κατοικοῦσε ὁ κ. Κρίκλ ηταν πολὺ πιὸ ἀνετο ἀπ' τὸ δικό μας. Τὸ πρόσεξα αὐτὸ καθὼς ἀκολουθοῦσα τρέμοντας τὸν ἀνθρωπὸ μὲ τὸ ξύλινο πόδι.

«Η παρουσία μου αὐτὴ μὲ τάραζε τόσο, ώστε, δταν μπῆκα μέσα στὸ σαλόνι τοῦ διευθυντοῦ, οὔτε πρόσεξα κάν τὴν κ. Κρίκλ καὶ τὴν κόρη της, ποὺ ἤσαν κι' αὐτές ἐκεῖ. Δὲν ᔕθλεπα παρὰ τὸν κ. Κρίκλ, ἔνα χοντρὸ ἀνθρωπὸ, θρονιασμένο σὲ μιὰ πολυθρόνα, μὲ μιὰ μποτιλλιὰ κ' ἔνα ποτήρι πλάτι του.

— «Α! «Α! ἔκανε μόλις μὲ εἶδε. Νὰ δὲν νεαρός ποὺ πρέπει νὰ τὸν λιμάρουμε τὰ δόντια. Γιὰ γύρισέ τον νὰ τὸν ἰδω κι' ἀπὸ πίσω...

«Ο ἀνθρωπὸς μὲ τὸ ξύλινο πόδι μ' ἔβαλε νὰ κάνω μιὰ στροφὴ ἔτσι ποὺ νὰ φανῇ ἡ ἐπιγραφὴ μου, μ' ἄφησε ἔτσι δο νὰ τὴ διαθάσῃ ὁ κ. Κρίκλ, κ' ἔπειτα, ἀφοῦ μ' ἔβαλε πάλι νὰ γύρισω, πήγε καὶ στάθηκε πλάτι στὸν διευθυντή.

«Ο κ. Κρίκλ εἶχε πρόσωπο κόκκινο, μάτια μικρὰ χωμένα μέσα στὶς κόγχες τους, χοντρὲς φλέβες ποὺ ἔξειχαν στὸ μέτωπό του, χαμηλὴ μύτη καὶ δυνατές μασέλες. Σχεδὸν φαλακρὸς, δὲν εἶχε στοὺς κροτάφους του παρὰ μερικὲς τούφφες γκρίζων μαλλιῶν ποὺ τὶς χτένιζε ἔτσι, ώστε νὰ σμίγουν πάνω ἀπ' τὸ μέτωπό του. Μὰ αὐτὸ ποὺ μοῦ ἔκανε τὴν μεγαλύτερη ἐντύπωσι, ἥταν πῶς δὲν εἶχε σχεδὸν φωνὴ κι' ὅτι μονάχα πολὺ σιγανὰ μποροῦσε νὰ μιλάῃ. Κι' ὅταν μιλοῦσε, ἥ φλέβες του φούσκωναν περισσότερο κ' ἥ φυσιογνωμία του ἔπαιρνε μιὰ ἔκφρασι ἀκόμα πιὸ ὀργισμένη.

— Λοιπόν, ρώτησε ὁ κ. Κρίκλ τὸν ἀνθρωπὸ μὲ τὸ ξύλινο πόδι, τί ἔχετε νὰ μοῦ πήτε γιὰ τὴ διαγωγὴ αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ.

— Τίποτε ἀκόμη, ἀπάντησε ἔκεινος. Δὲν παρουσιάστηκε καμμιὰ εύκαιριά γιὰ νὰ τὸν δικιάσουμε.

«Ο κ. Κρίκλ φάνηκε σὰν ν' ἀπογοητεύθηκε μὲ τὴν ἀπάντησι αὐτή. Ἀντιθέτως, ἥ κ. καὶ δις Κρίκλ φάνηκαν σὰν νὰ εὐχαριστήθηκαν, — για-

Aί ἀπαντήσεις τῶν ἀναγνωστριῶν μας γιὰ τὸν «Ιδανικὸ Σύζυγο» στὸ προσεχές τεῦχος.

7 Μαΐου 1936

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ — ΟΙΚΟΥΓΕΝΕΙΑ.

7

Θήλαξε στήν άγκαλιά της ένα χαριτωμένο παιδί.

τι έπριξα τη στιγμή έκεινη μιά δειλή ματιά πρός το μέρος τους.

— "Έλα έδω, κύριε, είπε ο κ. Κρίκλ, γνέφουντάς μου μὲ τὸ χέρι.

— "Έλα έδω, ξανάπε ό ἄνθρωπος μὲ τὸ ξύλινο πόδι, ἐπανα-

λαμβάνοντας τὴν χειρονομία τοῦ κ. Κρίκλ.

— "Έχω τὴν τιμὴ νὰ γνωρίζω τὸν πατριό σου, ψιθύρισε ό

κ. Κρίκλ, πιάνοντάς με ἀπὸ τὸ αὐτί. Εἶν' ένας ἄνθρωπος μ' ἀ-

ξία, ένας ἄνθρωπος ἐνεργητικός. Μὲ ξέρει καλά καὶ τὸν ξέρω

καλά. 'Εσύ, μὲ ξέρεις, ἔ; μὲ ρώτησε τοιμπῶντας μου τὸ αὐτὶ

μὲ μιὰ ἄγρια χαρά.

— "Οχι ἀκόμα, κύριε, τραύλισα ἀνατριχιάζοντας ἀπὸ τὸν

πόνο.

— "Οχι ἀκόμα, ἔ; ξανάπε δ κ. Κρίκλ. Μὰ θὰ μὲ γνωρίσης,

ἔ;

— Θά τὸν γνωρίσης, ἔ; ξανάπε ό ἄνθρωπος μὲ τὸ ξύλινο πόδι.

·Ανακάλυψα ἀργότερα ὅτι ό ἄνθρωπος μὲ τὸ ξύλινο πόδι χρη-

σίμευε μὲ τὴ δυνατὴ του φωνὴ ὡς... τηλεθόας τοῦ κ. Κρίκλ.

Φριχτά τρομαγμένος, ἀπάντησα μ' εὐγένεια ὅτι ἔλπιζα νὰ

τὸν γνωρίσω. Καθὼς μιλοῦσα, ένοιωθα τὸ αὐτὶ μου φλογισμένο,

τόσο δυνατὰ τὸ τοιμποῦσε δ κ. Κρίκλ.

— Θά σου πῶ ποιὸς είμαι, ψιθύρισε ό κ. Κρίκλ, ἀφήνοντας

ἐπὶ τέλους τὸ αὐτὶ μου ἔπειτ' ἀπὸ ἔνα τελευταῖο στρίψιμό του

ποὺ μοῦ ἔφερε δάκρυα στὰ μάτια. Είμαι ένας Τάταρος!

—"Ένας Τάταρος! ξανάπε ό ἄνθρωπος μὲ τὸ ξύλινο πόδι.

— "Όταν λέω πῶς θὰ κάνω ἔνα πρᾶγμα, τὸ κάνω, ἐπρόσθε-

τε δ κ. Κρίκλ, κι' ὅταν λέω ὅτι πρέπει νὰ γίνη ἔνα πρᾶγμα,

πρέπει νὰ τὸ κάνουν.

— ... Κι' ὅταν λέω ὅτι πρέπει νὰ γίνη ἔνα πρᾶγμα, πρέπει νὰ

τὸ κάνουν, ξανάπε ό ἄνθρωπος μὲ τὸ ξύλινο πόδι.

— Εἴμ' ένας ἄνθρωπος ἀποφασιστικός, είπε δ κ. Κρίκλ, νὰ

ποιὸς είμαι. Κάνω τὸ καθῆκον μου καὶ δὲν τὸ παραλείπω πο-

τέ. Κι' ἀν αὐτὴ ἀκόμα ἡ σάρκα μου καὶ τὸ αἷμα μου (στὸ ση-

μεῖο αὐτὸ κύτταξε τὴν κ. Κρίκλ) ἐπιναστατήσουν ἐναντίον μου,

παύουν πειά νὰ εἰνε σάρκα μου

καὶ αἷμα μου. Τὰ ἀπαρνοῦμαι. Αὐτὸ τὸ ὑποκείμενο ξαναπάρου-

σιάστηκε; (Αὐτὴ ἡ ἐρώτησις ἀ-

πευθυνόταν στὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ

ξύλινο πόδι).

— "Οχι, ήταν ἡ ἀπάντησις.

— "Οχι, ξανάπε ό κ. Κρίκλ.

Ξέρει μὲ ποιὸν ἔχει νὰ κάνῃ. Μὲ

γνωρίζει! "Ἄς μείνει ὅπου θρί-

σκεται! Εἶπα: Ἄς μείνει ὅπου

θρίσκεται! ξανάπε χτυπῶντας τὸ

τραπέζι καὶ κυττάζοντας πάλι

τὴν κ. Κρίκλ. Μὲ ξέρει! — Τώρα

ποὺ ἀρχίσεις νὰ μὲ μαθαίνης καὶ

σύ, νεαρέ μου φίλε, μπορεῖς νὰ

πηγαίνης. — Πάρτε τὸν!

·Ημουν πολὺ εὔχαριστημένος

ποὺ μ' ἔδιωχνε γιατὶ ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὶς Κρίκλ σκούπιζαν

τὰ μάτια τους καὶ θρισκόμουν σὲ δύσκολη θέσι, ὅχι γιὰ τὸν

έαυτό μου, μὰ γιὰ λογαριασμό τους.

Μὰ πρὶν φύγω, ηθελα νὰ τοῦ κάνω μὲ παράκλησι ποὺ μ'

ἐνδιέφερε τόσο, ώστε δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ καὶ τοῦ εἶπα

ξαφνιασμένος κ' ἔγω δ ἴδιος γιὰ τὸ θάρρος μου:

— Μοῦ ἐπιτρέπετε, κύριε...

·Ο κ. Κρίκλ μουρμαύρισε: "Ε; Τι θέλεις;" καὶ συγχρόνως μὲ

κύτταξε μὲ μάτια ποὺ πετοῦσαν φλόγες.

— Θὰ σᾶς παρακαλοῦσα, κύριε, τραύλισα, θὰ σᾶς παρακα-

λοῦσα νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε... μὲ συγχωρεῖτε γι' αὐτὸ ποὺ κάνω.

Κύριε... θὰ σᾶς παρακαλοῦσα, κύριε, νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ

θγάλω αὐτὴν τὴν ἐπιγραφή ἀπὸ τὴ ράχι μου πρὶν ἔρθουν οἱ ἀλ-

λοι συμμαθηταὶ μου.

Δὲν ξέρω ἄν, πραγματικά, έκεινη τὴ στιγμὴ, δ κ. Κρίκλ θέ-

λησε νὰ ὄρμήσῃ ἀπάνω μου, ἡ τὸ προσποιήθηκε μονάχα αὐτὸ

γιὰ νὰ μὲ φοβίση. Μὰ, θλέποντάς τογ ν' ἀναπηδάῃ ἀπὸ τὴν πο-

λυθρόνα του, τὸ ἔθαλα γρήγορα-γρήγορα στὰ πόδια κ' ἔτρεξα

χωρὶς νὰ πάρω ἀνάσα, ως τὸ ὑπωτήριο. 'Εκεῖ, θλέποντάς ὅτι

κανένας δὲν μὲ εἶχε κυνηγήσει, χώθηκα στὸ κρεθόντι μου, καὶ

τρεμούλιαζα σύγκορμος δυὸ δόλκηρες ὥρες ἀπὸ τὸ φόβο μου.

Τὴν ἄλλη μέρα ήρθε καὶ δ κ. Σάρπη. Αὐτὸς ήταν δ πρῶτος

δάσκαλος τοῦ Λυκείου, ἀνώτερος ἀπὸ τὸν κ. Μέλ.

·Ο κ. Μέλ, 'Ο κ. Κρίκλ μουρμαύρισε: "Ε; Τι θέλεις;"

— Εἶπα: "Ε; Τι θέλεις;" καὶ συγχρόνως μὲ

κύτταξε μὲ μάτια ποὺ πετοῦσαν φλόγες.

— Θὰ σᾶς παρακαλοῦσα, κύριε, τραύλισα, θὰ σᾶς παρακα-

λοῦσα νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε... μὲ συγχωρεῖτε γι' αὐτὸ ποὺ κάνω.

Κύριε... θὰ σᾶς παρακαλοῦσα, κύριε, νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ

θγάλω αὐτὴν τὴν ἐπιγραφή ἀπὸ τὴ ράχι μου πρὶν ἔρθουν οἱ ἀλ-

λοι συμμαθηταὶ μου.

·Ο μαθητής, ποὺ μοῦ ἔδωσε αὐτὴν τὴν πληροφορία λεγότων

τόμου Τράιντ. Ήρθε καὶ συστήθηκε μογάχος του σ' ἐμένα

κι' ἀρχισε ἀμέσως νὰ μοῦ μιλά φιλικά, ζητῶντας μου ἔνα οω-
ρὸ πληροφορίες γιὰ τὸν έαυτό μου καὶ τὴν οἰκογένειά μου. 'Η
ἐπιγραφή ποὺ εἶχα στὴ ράχι μου τὸν οἰκοσκέδασε πολὺ. Μὰ πη-
ρε τὸ πρᾶγμα στὰ εὕθυμα καὶ ἀρχισε νὰ μὲ παρουσιάζῃ στοὺς
ἄλλους μαθητάς, μικρούς καὶ μεγάλους, ποὺ ἔφταναν ἔνας-ένας,
φωνάζοντας τους:

— "Ελάτε γρήγορι! Ελάτε νὰ θήτε τὶ ὥμωρη φάρσα!

·Εύτυχως οἱ περισσότεροι μαθηταὶ ξιαγύριζαν χωρὶς κέφι
καὶ χωρὶς καμμιά διάθεσι νὰ διασκεδάσουν εἰς θάρος μου, ὅ-
πως φοβέμουν. "Ετοι τὸ πρᾶγμα δὲν μὲ στενοχώρησε καθόλου.

·Ωστούσο έγινα δεκτός ἐπίσημα μεταξὺ τῶν ουμαθητῶν μου,
μονάχα, ὅταν ξιαγύρισε δ Στήρφορο. Σὰν νὰ μὲ πήγκιναν
σ' έννυν δικαστή, μ' ὀδήγησαν μπροσταί σ' αὐτὸν τὸν μεγάλο
μαθητή, ποὺ ήταν ἔμωρφο παιδί, πέντ' ἔξη χρόνια μεγαλύ-
τερό μου καὶ πολὺ μορφωμένο καθώς εἰλεγαν. 'Ο Στήρφορθ
ἔδειξε ἔνδιαφέρον γιὰ μένα καὶ εἶπε πῶς ἀποτελοῦσε «αἰσχος»
ή ἐπιγραφή ποὺ μοῦ εἶχαν κρεμάσει, πρᾶγμα ποὺ μ' ἔκανε νὰ
τὸν ἀγαπήσω ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή.

— "Επειτα, παίρνοντας με νὰ κάνουμε μιὰ βόλτα μαζὶ μὲ ρώ-
τησε:

— Πόσα χρήματα ἔχεις ἀπάνω σου, Κόππερφιλντ :

Τοῦ ἀπάντησα πῶς εἶχα ἔφτα σελλίνια.

— Θὰ ήταν καλύτερυ νὰ τὰ ἐμπιστευθῆσε σὲ μένα, μοῦ εἶπε.
·Αν θέλης θέσαια... Δέν σὲ ύποχρεώνει κανένας γι' αὐτό...

·Εγώ ἀπὸ εὐγένεια, ἀνοιξα τὸ πορτοφολάκι τῆς Πέγκοττ
καὶ τὸ ἀδειασα μέσα στὸ χέρι του.

— Μήπως θέλης νὰ ξοδέψης ἀμέσως ἔνα μέρος ἀπὸ τὰ χρή-
ματα αὐτά ; μὲ ρώτησε.

— "Οχι, εύχαριστω, τοῦ ἀπάντησυ.

— "Ισως θάθελες νὰ ξοδέψης δύο σελλίνια γιὰ νὰ πάρουμε
μιὰ μποτίλλια καὶ σαστίσης τὸ πορτοφολάκι ποὺ θάθελης
καὶ τὸ πιούμε τὸ θράδυ στὸ ύπνωτήριο; Ξανάπε δ Στήρφορθ. Κοι-
μᾶσαι στὸν ίδιο θάλαμο μὲ μένα, μοῦ φαίνεται..

·

